

se kmalu zbero meščani, se smejejo in zabavajo ter hvalijo Pavliho, ki je tako zagodel ženskam, katerim sami niso mogli priti do kraja.

Sledeča zgodba pripoveduje, kako je Pavliha plačeval samogoltnost

Pavliha je slišal za samogoltega mesarja, ki je klical in vabil k sebi ljudi, jim hvalil svoje blago ter mnogokatega preslepil. Drugi mesarji, ki so z njim vred prodajali na trgu, so ga zategadelj gledali postrani in mu privoščili, če jo je kedaj izkupil.

Vse to je vedel Pavliha. Neko jutro gre počasi mimo tega mesarja, ki ga povabi, kakor hitro ga ugleda, rekoč: »Ali ne bi kaj vzeli, da ponesete s seboj domov?«

»Zakaj ne?« pravi Pavliha. »Kaj pa naj vzamem?«

»Tale kos pečenke,« mu ponudi mesar.

Pavliha pečenko vzame ter jo maha meni nič tebi nič lepo dalje.

»Oho!« poskoči za njim mesar. »Tako se nisva zmenila. Če pečenko vzamete, jo morate tudi plačati.«

»Plačati?« se zavzame Pavliha. »O tem se nisva nič menila. Rekli ste samo, če ne bi hotel vzeti kaj domov, pokazali ste mi ta kos pečenke in še sami ste mi jo dali v roke.«

Ker sta bila Pavliha in mesar precej glasna, ju kmalu obstopijo drugi mesarji. Vsi privoščijo samogoltniku, da ga kdo napetnajsti; zato brž začno pritrdjevati Pavlihi ter se pričkati z mesarjem. In se medtem nihče ne zmeni za Pavliho, ki vtakne pečenko pod suknjo ter se odpravi dalje.

(Dalje prihodnjič.)

IZ MLADIH PERES

VEČNI BOJI

Kar Bog človeka je izgnal iz raja, za srečo svojo vedno se bori, od nekdanj boj z naslodo ga navdaja, od vsepovsod nevarnost mu grozi.

Zato si kmalu človek je ukrotil živali vse in vse stvari, ki kot sovražnike jih je zalotil; premagani bili so vsi.

Ko mu tako je vse pokorno bilo, si človek je miru želel, a že človeštvo se je namnožilo, za košček zemlje se je boj razvnel.

Začel se rod je z rodod bojevati, drug drugega uničeval, vsak hotel ali moral se je klati, če se je tudi vojne bal.

Iznašli boja razne so načine: železo, kamen, bron, smodnik, letala, tanke in strupene pline, končal pa ni se boja krik!

Krvi je v bojih vedno večja reka, a boji vedno bolj cveto.

»Kako strašna slepota je človeka, Prešeren je zapel bridko.

Ko tam nekje se vojna neha, takoj drugod se spet začne. O človek, kdaj zasiže ti uteha? Menda pa res nikoli ne!

V grozote vojne človek vedno sili, bolest ga nič ne izmodri.

O narodj, če boste se še bili, izpili vso si boste kri!

Boris Grabnar

SANJE

V sanjah te gledam — o mati, ko stojiš pred menoj, ne morem od Tebe — o mati, v obraz se zagledam tvoji. Ko si najslajša — o mati, zbudim se — in ni te več... Zavem se resnice — o mati, da sreča za vedno je preč.

J. Č.